

Република Србија
УПРАВНИ СУД
22 У. 17569/12
19.06.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Обрада Андрића председника већа, Весне Даниловић и Павела Јонаша, чланова већа са судским саветником Весном Иконић, као записничарем, одлучују у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ..., кога заступа адвокат Ђорђе Трифуновић из Београда, ул. Сарајевска број 31/18, поднетој против туженог Војне поште број 5002 Београд, ради поништаја решења Уп – 2 број 86-2 од 05.12.2012. године, у предмету престанка професионалне војне службе, у нејавној седници већа одржаној дана 19.06.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Војне поште 5002 Београд, Уп – 2 број 86-2 од 05.12.2012. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени да тужиоцу накнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца, изјављена против Наредбе команданта Команде за развој београдске бригаде пов. бр. ... од 03.09.3012. године, о престанку професионалне војне службе Гордић Дарку, воднику удаљеног од дужности, у евиденцији ВП 5004 Јаково, због тога што је неоправдано изостао са службе седам радних дана са прекидима у току 12 месеци.

У тужби поднетој Управном суду дана 26.12.2012. године тужилац оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да је другостепени орган повредио правила поступка која се односе на решавање другостепеног органа по жалби, јер у решењу не наводи на основу ког прописа је одлучивао, односно не наводи се одредба члана 230. ЗУП. Супротно одредби члана 116. став 1. Закона о Војсци Србије спроведен је поступак престанка службе после истека законом прописаних рокова, а другостепени орган је тај недостатак покушао да отклони тако што наводи да је надлежни старешина поступак за престанак службе могао да покрене и после достављања другостепеног решења којим је одбијена жалба странке на решење да му не припада плата за дане у којим је неосновано изостао са посла, и позвао се на одредбу члана 261. став 1. тачка 4. ЗУП-а, који се односи на поступак извршења у управним стварима. Произлази да је наредба о престанку службе донета у спровођењу извршења решења да странци не припада плата због неоправданог изостанка са посла

односно службе. Међутим, ово је неправилно и незаконито јер се благовременост покренутог поступка за престанак службе могла решавати само са аспекта примене члана 116. Закона о Војсци Србије, којим је изричито прописано да се предлог за престанак службе у случају неоправданог изостанка покреће у року од 8 дана од дана када је настао разлог за престанак службе. Другостепени орган није одговорио на све наводе жалбе, а то је био у обавези да учини применом одредбе члана 235. став 2. ЗУП-а, а у жалби је истакнуто да нису били испуњени услови за доношење побијаног акта са позивом на одредбу члана 110. став 1. тачка 3. ЗВС, због тога што се у конкретном случају не ради о изостанку са посла, већ о изостанку са одређене терапије на ВМА. Првостепени и другостепени орган не разликују изостанак са рада и злоупотребу боловања, а да се питање пријема накнаде плате за време одобреног боловања решава по прописима о здравственом осигурању, који је садржан у одредбама члана 216-230 ЗВЈ. Према одредби члана 224. ЗВЈ, војном осигуранику не припада накнада плате односно обуставља му се исплата накнаде за време привремене спречености за рад ако се без оправданог разлога не подвргне одобреном лечењу. У конкретном случају неспорно је да је тужилац имао одобрено боловање за дане за које се терети да је изостао са посла. Тужилац у одређене дане није ни требало да долази на посао јер је имао заказану терапију на ВМА, а таква терапија има карактер спречености за рад, а злоупотреба боловања се решава кроз дисциплински поступак, који је у конкретном случају изостао, а питање накнаде плате применом прописа о здравственом осигурању. Последица описаних повреда поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања је неправилна примена материјалног права, односно одредбе члана 110. став 1. тачка 4. Закона о Војсци Србије, јер конкретни случај не спада и не може се подвести под наведену одредбу. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење, и обавезе тужени орган да тужиоцу накнади трошкове управног спора за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара.

Тужени орган у одговору на тужбу у свему је остао при разлозима из оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” број 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправа оцењујући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, па испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог Закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења и списка предмета произлази да је, како је то тужени утврдио, тужилац неоправдано изостао са посла седам радних дана са прекидима у току 12 месеци и то у дане 15.07.2011. године, 05.08.2011. године, 12.08.2011. године, 26.08.2011. године, 02.09.2011. године, 14.10.2011. године, 21.10.2011. године и 28.10.2011. године, да је првостепени орган, поступајући по службеној дужности, све наведене дане неоправданог изостанка са службе утврдио посебним решењима, којима је уједно утврдио и да именованом не припада плата за те дане, која решења су постала коначна и која су достављена ВП 5004 Јаково дана 27.07.2012. године, а жалиоцу (тужиоцу) уз доставницу уручена 30.07.2012. године, због чега му је престала професионална војна служба, на основу чл. 110. став 1. тачка 3. Закона о Војсци Србије (“Службени гласник РС” број 116/07 и 88/09). Такође, из образложења оспорног решења произлази да је, како тужени налази “неоспорно утврђено да је због одсутности именованог из јединице по основу коришћења дана годишњег одмора (од 06.08.2012. године до 24.08.2012. године) надлежни старешина обавио предвиђени службени разговор као обавезни део покретања предлога за престанак службе дана 28.08.2012. године и поднео предлог за престанак службе у складу са чланом 116. став 1. Закона о Војсци Србије, због неоправданог изостанка са службе, у законском року од 8 дана,

од дана када је настао разлог за престанак службе. Надлежни старешина је одлучио о предлогу за престанак службе дана 03.09.2012. године, доношењем Наредбе пов. бр. 201-10 од 03.09.2012. године”. Тужени је такође нашао да је диспозитивом Наредбе команданта ВП 5004 Јаково пов.бр. ... од 03.09.2012. године правилно и законито одлучено да тужиоцу престаје професионална војна служба са разлога што је неоправдано изостао са службе 7 радних дана са прекидима у току 12 месеци а што је основ за престанак радног односа са позивом на наведени члан 110. став 1. тачка 3. Закона о ВС.

Међутим, по оцени Управног суда, оспорено решење је донето уз битну повреду правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, а у вези са одредбом члана 235. став 1. истог Закона, будући да оспорено решење не садржи разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странке, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Наиме, одредбом члана 110. став 1. тач. 3. Закона о Војсци Србије (“Службени гласник РС”, бр. 116/07, 88/09, 101/2010) прописано је да официру, односно подофициру престаје службе у Војсци Србије ако неоправдано изостане са службе 5 радних дана непрекидно или 7 радних дана са прекидима у току 12 месеци.

Одредбом члана 114. истог Закона прописано је да поступак за престанак службе према одредбама члана 110. и 112. овог закона, осим престанка службе на захтев по службеној дужности, покрене старешина команде, јединице или установе Војске Србије, на положају команданта батаљона или лице истог или вишег ранга.

Одредбом члана 116. став 1. истог Закона прописано је да предлог за престанак службе по одредбама члана 110. став 1. тач. 1. и тачка 3. до 8. и члана 112. став 3. тач. 2. до 4. и тач. 6., 7. и 9. овог закона доставља се старешини надлежном за доношење акта о престанку службе, у року од 8 дана од дана када је настао разлог за престанак службе.

Одредбом члана 117. ст. 1., 2. и 3. Закона прописано је да професионалном војном лицу служба у Војсци Србије престаје разрешењем, на основу акта о престанку професионалне војне службе. Лице за које је донет акт о престанку службе, а налази се на дужности разрешава се од службе даном предаје дужности, а лице које се не налази на дужности – даном када акт о престанку службе постане коначан. Рок за разрешење од службе не може бити дужи од 30 дана од дана достављања коначног акта о престанку професионалне војне службе, и у том року се мора извршити предаја дужности.

Одредбом члана 118. истог Закона прописано је да лицу којем је служба престала по основу члана 110. став 1. тачка 3. и члана 112. став 3. тачка 2. овог закона, служба у Војсци Србије рачуна се до дана изостанка из службе. Професионалном војном лицу, осим лицу из става 1. овог члана, служба у Војсци Србије рачуна се до дана предаје дужности, односно до дана смрти.

Имајући у виду цитиране одредбе Закона о Војсци Србије, образложење оспореног решења и стање у списима предмета, не може се са сигурношћу закључити да је проведени поступак, који је претходио доношењу Наредбе команданта ВП 5004 Јаково пов.бр. ... од 03.09.2012. године, којим тужиоцу А.А., воднику саобраћајне службе, престаје радни однос, правилно и у складу са Законом о Војсци Србије, на који се тужени и првостепени орган позивају, правилно проведени. Ово са разлога што се у списима не налази акт, којим је по службеној дужности покренут поступак за престанак радног односа тужиоцу од стране овлашћеног лица из члана 114. наведеног Закона, те нема доказа да ли је и када је предлог за престанак службе достављен старешини надлежном за доношење акта о престанку службе у смислу цитираног члана 116. став 1. Закона, при чему се у списима предмета не налазе ни докази на основу којих је на несумњив начин утврђено да је тужилац неоправдано изостао са службе 7 радних дана са прекидима у току 12 месеци у календарској

години 2011. у којој су му ови изостанци утврђени, будући да се у списима предмета не налази евиденција присутности, односно одсутности са посла или, евентуално радних задатака којима је тужилац био задужен, а посебно не евиденција у дане, који су наведени у образложењу оспореног решења као дани у којима је тужилац изостајао са службе. При том, за сада се не може прихватити као правилно закључивање туженог органа да су чињенице, које су одлучне за доношење законите одлуке у конкретној правној ствари, несумњиво утврђене на основу донетих коначних и правноснажних решења, којима је одлучено да тужиоцу не припада плата за те дане, која су наведена у тим решењима, јер су наведена решења, којима је утврђено да тужиоцу у одређене дане не припада право на плату донета у сасвим другом поступку и сама по себи не представљају ваљане доказе из којих несумњиво произлазе чињенице које су одлучне за доношење решења, односно Наредбе о престанку професионалне војне службе тужиоцу, а посебно се на основу ових решења не може са сигурношћу испитати правилностведеног поступка престанка професионалне војне службе тужиоцу у смислу цитираних одредаба Закона о Војсци Србије, на које се позивају и тужени и првостепени орган. Ово посебно имајући у виду и то да се из образложења решења, којима је утврђено да у одређене дане у току календарске 2011. године тужиоцу не припада право на плату због неоправданог изостајања са посла не може даље закључити да ли се тужилац у то време налазио на боловању (односно да ли је боловање било отворено или закључено), те да ли ти дани одсуствовања са групне психотерапије, а које одсуствовање тужилац није оправдао, представљају злоупотребу боловања, злоупотребу евентуално прописане терапије, која се одвија у току радног времена или у току трајања боловања, или се, пак овакво изостајање може оценити као неоправдано изостајање са службе, али у ком случају је неопходно да се то као такво образложи у складу са прописима, у складу са којима се може протумачити да овакви изостанци представљају неоправдане изостанке са посла, односно изостајање са службе, услед чега су испуњени услови за престанак професионалне службе војном лицу.

Имајући у виду наведено, као и то да се у списима предмета налазе само првостепена одлука – Наредба о престанку професионалне војне службе тужиоцу, донета дана 03.09.2012. године, Записник сачињен о службеном разговору са тужиоцем од 03.09.2012. године, Решења другостепеног органа УП-2 бр. ..., УП-2 бр. ..., УП-2 бр. ..., УП-2 бр. ..., УП-2 бр. ..., УП-2 бр. ..., УП-2 бр. ..., сва од 19.07.2012. године, којима су одбијене жалбе тужиоца изјављене против првостепених решења, којима је утврђено да тужиоцу не припада плата у одређене дане утврђене тим првостепеним решењима и која решења се, такође, налазе у списима предмета управног поступка, као и Радне листе за обрачунавање превоза Одсека Б-4 за месец јул 2012., за месец август 2012. и за месец септембар 2012. године, то се за сада не може са сигурношћу испитати законитост и правилност оспореног решења и са разлога што се не може закључити на основу којих све релевантних доказа су утврђене одлучне чињенице у конкретној ствари, при чему наведена решења (која су постала и правноснажна, што је суд утврдио увидом у списе предмета Управног суда, којима је одучивано о тужбама тужиоца изјављеним против ових коначних решења) и наведене радне листе за обрачунавање превоза у наведене месеце у 2012. години, такђе, по оцени суда, не представљају, саме по себи, релевантне и довољне доказе, на основу којих би суд могао да закључи да је поступак утврђивања одлучних чињеница за престанак професионалне војне службе тужиоцу правилно проведен, а одлучне чињенице на несумњив начин утврђене.

Имајући у виду да је на ове повреде поступка тужилац указивао и у жалби, те да је тужени орган, доносећи оспорено решење пропустио да цени на законит начин ове битне наводе жалбе, то је оспорено решење обухваћено и битном повредом правила поступка из чл. 235. ст. 2. Закона о општем управном поступку.

Са изнетих разлога, суд је оценио да је тужбом основано оспорена законитост

решења туженог органа, будући да је решење донето уз повреду закона на штету тужиоца, због чега је у складу са одредбама чл. 40. став 1. и 2. и чл. 42. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” број 111/09), Управни суд одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде. У поновном поступку тужени орган ће, у потпуности ценећи све наводе жалбе, који су од утицаја на правилност и законитост оцене првостепене одлуке, донети одлуку по жалби, извести релевантне доказе и на несумњив начин утврдити одлучне чињенице за доношење законите одлуке у овој правној ствари, па ће на основу правилно проведеног поступка и правилном применом материјално-правних одредаба, донети ново, законито решење, при чему ће приликом одлучивања имати у виду примедбе суда у погледу поступка, којима је везан у смислу члан 69. став 2. истог Закона.

Суд је ценио захтев тужиоца истакнут у тужби, којим је тражио спајање поступака по овој тужби са поступцима по тужбама које су заведене у овом суду у предметима У. 11171/12, У. 11172/12, У. 11173/12, У. 11182/12, У. 11183/12, У. 11184/12, У. 11185/12 и У. 11186/12, али је нашао да је овај захтев неоснован, будући да је у наведеним предметима Управног суда одлучивано по тужбама тужиоца, којима је оспоравао законитост решења којима су му одбијене жалбе изјављене против првостепених решења, којима му је утврђено да му не припада плата у одређене дане због неоправданог изостајања са посла, а који управни спорови су и оконча ни пред овим судом, али је суд, у поступку доношења пресуде у овом управном спору, извршио увид у наведене предмете Управног суда.

Суд је, имајући у виду успех тужиоца у спору, оценио да је основан захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора и то на име састава тужбе од стране пуномоћника из реда адвоката у износу од 16.500,00 динара, у складу са Тарифним бројем 43 Тарифе о награда и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС” број 121/12), па је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, применом одредаба члана 66. и 67. Закона о управним споровима, и члана 150. и 153. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14), који се сходно примењује на основу одредбе члана 74. ЗУС-а.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 19.06.2015. године, 22 У. 17569/12

Записничар
Весна Иконић,с.р.

Председник већа-судија
Обрад Андрић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МН/ЈЗ